

Jeho přesvědčení bylo nakažlivé, ale útrap a nebezpečí, jež nás čekaly, byl bezpočet: bouře na moři, nemoci, zranění, zajetí, dokonce i smrt. Tiše jsem poprosil Boha, aby nad mým pánem a králem držel svou ochrannou ruku.

„Niméně je lepší mít připravené plány pro všechny případy, sire,“ řekl Puiset a Longchamp cosi souhlasně zamumlal. Puiset pokračoval: „A kdyby došlo k nějakému neštěstí, Jan by byl pravděpodobně vašim dědicem, sire.“

„Správně.“ Richard se zamračil. „Přesto si nezískal mou důvěru. Chápu však, proč někteří považují za moudré, aby se vrátil do Anglie, až odjedu.“

Puiset přikývl, ale Longchamp se netvářil příliš šťastně.

Nepřeje si, aby se jeho moc zmenšila, pomyslel jsem si.

„Budu – budeme se řídit každým vaším přáním, sire,“ řekl Longchamp. „Jakkoli se rozhodnete, nemějte obavy. Vaše království je v bezpečných rukou.“

„To rád slyším.“ Z Richardova hlasu odkapával sarkasmus.

Longchamp mu věnoval bezkrevný úsměv. Puisetova tvář zůstávala bez výrazu, ale po té výtce se mu v očích zablesklo potěšením.

Rozhostilo se ticho, jež se ani jeden z justiciářů neodhodlal prolomit.

„Budu o tom dál přemýšlet,“ prohlásil nakonec Richard. „Čas je dosud na naší straně. Můžete jít.“ Ohlédl se přes rameno. „Rufusi, pojďme se projet. Jsem nějaký přešlý. Čerstvý vzduch mi pročistí mysl.“

„Sire.“ Měl jsem radost. Na královu pozornost teď čekala hora pergamenů a před komnatou stála řada nejméně dvaceti šlechticů a úředníků. Měli jsme před sebou jednotvárné hodiny.

Rozloučili jsme se s justiciáry a zamířili s králem do stájí. Neměli jsme na sobě brnění, a tak jsme si nemuseli vzít válečné oře, oni však potřebovali pravidelně projet. Být celou zimu zavřený uvnitř není dobré pro žádného koně, prohlásil Richard, natož pro tak skvělá zvířata, na jakých jezdíme do války. Vzal jsem si Pommerse a král oře, kterého používal od smrti svého oblíbeného Diabla. Byl to mohutný bujný hnědák s rousy. Jmenoval se Bouřlivák a s oblibou štípl kohokoli, kdo se k němu přiblížil, ať člověka, nebo koně.

S kapucemi na hlavách a obláčky dechu, které nám vítr od-

nášel od úst, jsme vyrazili z nádvoří dosud pokrytého jinovatkou dolů k řece. Rhys a Filip jeli za námi na Bukefalovi – mém druhém válečném oři – a dalším z králových koní. Pěší se nám snažili uhnout z cesty a ozvala se za námi nejedna kletba. Doufal jsem, že si toho Richard nevšiml. Nechtělo se mi trestat někoho za to, že neví, kdo právě projel kolem. Král se však zasmál a já si uvědomil, že si tu až příliš vzácnou anonymitu užívá.

Jeli jsme mlčky, já jsem se spokojil s tím, že budu zticha, pokud nepromluví král, a on byl v rozjímavé náladě. Projeli jsme kolem řeky, zamířili k městským hradbám a brzy jsme dorazili do otevřené krajiny. Nad hlavou se nám honily mraky a záblesky modré barvy nám připomínaly, že někde tam nahoře je slunce. Tenký sloupek kouře stoupajícího ze střechy jednoho stavení odnášel vítr. Ačkoli stromy byly bez listí a hnědé, živé ploty tlumeně zelené a silnice vypadala jako moře bláta, ve žlutě zbarveném zimním vzduchu bylo cítit svěžest. V dálce zaštěkal pes. V mlází opodál se hádaly a štěbetaly kavky a z keře cesmíny obtěžkané bobulemi nás pozorovaly zářivé oči červenky. Zajíc si razil cestu strništěm. Dva chlapci s červenými tvářemi, kteří sbírali spadané větve, nám zamávali.

„Je dobré tomu všemu ujet, Rufusi,“ pravil Richard. „Takovýhle den je potravou pro duši.“

Překvapeně jsem na něj pohlédl, protože se moc často nevyjadřoval tak poeticky.

„Je snadné milovat krajinu na jaře a v létě, kdy je vše zelené a v květu, ale i zima má svou krásu.“

„To ano, sire. Díky svěžímu dni, jako je tento, jsou ty deštivé snesitelnější.“

„Dobře si to zapamatuj, protože pořádnou zimu nezažijeme buhvíjak dlouho.“ Richardova nálada se opět změnila v ryze pracovní. „Náš výlet musí být bohužel krátký. Pojďme k lesu a pak to otočíme.“

Pokračovali jsme v cestě. Můj pohled se vrátil k zajíci, který ještě nedoběhl na kraj pole. „Kdyby se vítr trochu utišil, byla by to skvělá příležitost vypustit na tamhleto zvíře jestřába.“

Král se pousmál. „Stáváš se jedním z nás, Rufusi.“

Nechtěl mě uvést do rozpaků, ale já jsem se přesto zavrtěl v sedle. Od mého nuceného odjezdu z Irska už uplynulo víc než deset let. Sny o návratu se objevovaly stále řidčeji. Chtěl jsem